

L'ANGUILA

Ma mare m'envià a la parà de Tica, "la granotera", renom que no li venia amprat perque fora del "Llevant", sí perque la seua missió era vendre granotes, anguiles i aladroc. Ma mare volia fer un *allipebre*, pero a mi me fotia sempre l'encomanda. Vore cóm els tallaven el cap i de repent, començar estos animalets a pegar bots i rabotades, com si no volgueren que la vida se'ls n'anara de sobte, feria la meua sensibilitat.

En la coa, solament tenia davant de mi a una dòna menuda. Demanà com era preceptiu anguila... i quan Tica l'agarrà per a sacrificar-la, se li escapà, colant-se ans de clucar ulls, per l'escot al cos de la pobra muller qui, esbarrada, escomençà a pegar crits. Desapareguda l'anguila, ¿qué volen que els diga? Allò era tot un espectàcul grotesc, perque la dòna anava per terra pegant-se revolcons; la Tica no sabia qué fer i yo baquejant-me de riure. De repent digué plena d'angoixa per la por: -¡que se me cola! ¡Chiquet! ¡fes alguna cosa! ¡posa la mà per favor..! - ¡Senyora! ¿qué diu? ¿cóm vaig a posar-li la mà ahí? - ¡vol que el seu marit me mate en acabant!. -¡Que sí, chiquet! ¡fica la mà, i ràpit! perqueestic sentit unes cosquerelles i puc arpenedir-me si tardes molt..

Ple de vergonya i roig com una magrana, (es conta) fiquí la mà..., i a palpes vaig poder traure l'anguila d'aquell lloc tan emblemàtic. - ¡Moltes gràcies, fill..., t'has portat com un home! -va dir l'esglayada muller, -deixa'm que te done un bes- mentres a poc a poc anava recuperant-se. Des d'aquell dia trobe que el millor lloc d'anguiles és la marjal..

Joan Romero i Moya

Ací va el "PREMI GERMANOR" en el que enguany es diploma el millor microrrelat del Dinar. El seguiran els atres escrits per orde alfabètic. Una gran satisfacció tenim per la qualitat i número de participants; perque el nostre amic Sampedro ·Chispa· li tirà una maneta al guanyador -qui ixqué de franc en el gelat- i perque tot va ser glòria, cants i alegries. ¿La pigat? El poc de cas que fan alguns a les normes: DEU RINGLONS. Mes que resulta fàcil escriure i avant en lo que ixca, no res difícil supon ajustar-se la necessitat de rellegir, tallar lo que al remat és brossa, girar el sentit i en definitiva millorar el text - per a que quadre-, camí en el que sempre hem de seguir superant-nos, salvant les dificultats i sospesant intenció narrativa, humor, mida... No dubteu que l'eixercici d'escriure nos fa escriptors.

LA FIGUERA

Quan era un chiquet, i per viure al rant de l'horta, solíem berenar en lo que 'trobàvem' pels camps i arbres del voltant. Cert dia, un dels amics digué: 'La figuera del So Carsí està a caramull de figues esperant-nos' Per lo que decidírem visitar-la eixa mateixa vesprada. Mes a l'acostar-nos a l'arbre observàrem al llaurador collint figues, per cada una que se'n menjava ne ficava dos en un poal recobert de pàmpols. Quan se cansà de menjar-ne va escriure una nota, penjant-la en l'arbre. Ajocats en un canyar pròxim observàrem tots els seus moviments i esperàrem a que ell s'alluntara, pero en acostar-nos llegírem lo que hi havia ficat en el paper: "Figuera sulfatada. Perill d'intoxicació". Somrients, i en un sopols, nos menjàrem les verdes i les madures i al remat, el més guilopo, afegí en la nota: 'No te n'hem deixat ni una ¡per mentirós!

Joan Antoni Alapont i Pérez

16 CENTÍMETROS

Ya corre per l'internet un misteri, baix el títol mentat. Un chafardeig escoltat en safareig. No caldria fer-li cas. No obstant, és cert que encanta a totes le dònnes i als de Sueca i als de Cadis -alguns fogons- i a mi i a vosté ¡cordons! que som de forat concret. El pardal, tamany del que es magnifica, per insòlit, prou escàs, no vola solt per carrer. I... a tot lo món interessa, excepte al Sant Pare, qui... no usant-lo, ni li pesa. Hi ha qui el coneix per "binladen" Rara i llarga és sa presència., ¡en Àsia com en València...! Pero parlem de l'objecte que quasi un pam ben be fa, "d'amoratat" i bon tacte. Amanint-lo, pronte faràs un bon tracte. I és que parlem de la mida que dona el billet esquiu, quan 500 machacants suma. Perque en euros o en pessetes, com es diu en lo cantó, bons són diners i... targetes, de plàstic en ocasions, si tens crèdit ¡recordons! refermat per l'or... ¡punyetes!

Vicent Ramon Calatayud

EL DESAFIU

L'ambient es pot tallar en un ganivet. Les dos mirades gèlides, enfrontades, es creuen per damunt d'una cinta de goma negra. De sobte comença el desafiú. La banda cobra vida i tira avant arrossegant botelles, pots i caixes de distints tamanys, meticulosament dispostes per orde. ¿Orde? ¿Quin orde? La caixera agafa lo que li dona la gana. Veig com les fraules del dumenge desapareixen davall del paquet del detergent i els ous s'esclafen a espentes d'una bombona d'oli de cinc litros. Yo, mentrimentres, tinc un dol a mort en una bossa de plàstic que no vol obrir-se. ¡Malaïda siga ella i el seu fabricant! Encara no he conseguit ficar una mala llanda dins del carro de la compra, quan escolte entre rítmics esclafits de mastegar chicle...

“Són quaranta en vintidós. ¿Té la targeta de l'establiment?” -“Sí, vullc pagar-te en ella”

“¿Porta el carnet d'identitat?” -“¡Pero si vinc cinc voltes per semana i me coneixes de sobres!”

“Són les normes... Quan puga una firmeta”.

(A tot açò, la senyora de darrere acoasant-me en la cistella que em clava en els garrons)

En l'hipòcrita veu de client esclau, només puc contestar:

“¡Adeu, bonica...que tingues un bon dia... !”

(¡A L'ATRA GUANYE YO, HO JURE PEL MEU HONOR!)

Elena Casa

LA MARGARITA

Desfullar físicament la margarita és un atentat contra la naturalea. Mentalment, un eixercici que mou els sentiments més diversos: Incertea del sí, no, sí, no; dubte, que aniuva perillósament en l'ànima, furtant-li assossec, al no saber cóm es resoldrà finalment l'assunt que nos preocupa; a voltes un cert temor a lo desconegut. Barallem les possibles solucions i lo que es derivaria com a conseqüència de resoldre's el problema en un sentit o en un atre. L'indefinició, en conte de portar-lo al seu just terme de valor, enredra la madeixa i l'engrandix. Des de fa dies, una margarita mental me taladra, me torna deficiosa i me rossega per dins. Me lleva la sòn i no puc evitar-ho. La qüestió té el seu perquè: ¿Guanyarà en 2010 el meu microrrelat o continuaré un any més gojant-me de gorra del gelat al que el vencedor nos convida? La solució, l'onze de juliol en el Chispa, a les postres del dinar.

Maria Jesús Coves.

EL CANVI

Alguna cosa havia canviat. D'això estava segur. Només eixir de sa casa, la sompa de la seua veïna, que no feya més que malbé i ni se dignava a mirar-lo, li dedicà un ample somriure. Inclús, li preguntà que cóm estava... La somorda encarregada del pàrking ixqué, solícita, per a trobar-li bon lloc on aparcar. A mitan matí son estirat director feu per fer-se de vore i, com qui no vol, el convidà a jugar al golf en el seu exclusiu club. ¡Vege tu, ad ell, que no havia vist jugar al golf ni per la tele! La seua arrogant companyona de treball l'invità a sopar els seus famosíssims macarrons a la trufa, que tant desijava tastar. Acabant de dinar, Pepet, l'amo del bar, qui no s'apartava de la barra ni fent-li fum, li acostà fent-li la pilota... ¡un café a la taula! Mentrimentres tornava a sa casa, molt més feliç de lo acostumat, se digué que sí, que havia fet molt be.... Quan s'encarregà la cirugia estètica... ¡i ficar-se la cara de George Clooney!

Ricart Folgado Bisbal

SALM RESPONSORIAL ALS PORCS

El porc és el nostre sustent i li ho agraïm. Repetixquen: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm. Perque volem disculpar-nos pels teus noms i malnoms: porc, gorrí, marrà... Tots: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm. Beneïm les teues cames i la teua sonrosada cansalada, cel en la terra. Tots: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm. Llonganices, choriços, botifarres, cansalada entreverada, llom, sobrassada, galteta, rellomello i mil productes més nos proporcionen. Tots: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm. Gràcies a tu alguns hem liquidat la moderna cuina minimalista. Repetixquen en mi: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm. Quantes més porqueries menges més bo eres i millor colesterol nos proporcionen. Tots: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm. I com a nosatres, humils escriptors, nos trauen de polleguera les teues espesses i picantetes manetes, en les nostres, no tan abel·lidores, t'escrivim per a lloar-te. Tots: el porc és el nostre sustent i li ho agraïm.

Ramiro Gómez

FALCA

Soc faller i m'agrada anar prou a sovint pel casal per allò de vore als companys, beure'm una cerveseta en la que refredar el gargamell, i de pas, fer bona l'ocasió per a montar una partideta de truc o dòmino. Vos confesse la meua preferència pel dòmino, de tota manera, no li faig oix a jugar al parchís si és menester, pero se dona seguit seguit el cas de que jugue a lo que jugue, tinc la malaïda sòrt de topetar-me de contrincant al mateix chicon, Toni, un tocapilotes que normalment sol guanyar-me juem a lo que juem: Si és al truc i tinc trentatrés de peu, ell els trau de mà. Que yo duc la manilla d'ors i la major, puix ell se les arregla per a tindre la d'espases i el basto ¡fotent-me de ple!. I no te dic res del dòmino, ¡ai el dòmino!, se menegen com se menegen les rebordonides fichetes, sempre agafe com a mínim quatre dobles i clar, aixina no se pot guanyar... Aixina i tot, soporte estòicament les seues chances, pero lo que de veres me recrema la sanc, és que mentres yo a tothora me'n vaig calent d'orella al llit, el molt ca...bestre, damunt per a celebrar-ho, se gita en la meua germana, ara que... pensant-ho be, qué va a fer si és el pare dels meus nebots....

Manuel Lagardera

UNA AVENTURA SEXI

Açò era una parelleta ya madura que, sense cap de pressa, passejava per l'horta a boqueta nit, feliços per la suau plugeta que refrescava l'estiu bascós. Ella, en eixa intuïció femenina tan creïble com un títol universitari, endevinà en la manera d'acostar-se d'ell que el mascle volia guerreta. S'esglayaren oint veus i rialles, pero passaren de llarc.

Escolta, li preguntà, no me digues que se t'ha mogut el cos..., ya fa temps que no arrematem un combat com els millors de la nostra joventut. Sí, sí... ¿vols que provem a vore si hi ha sòrt?. Vinga, pero procura no cansar-te massa... Ho intentaren cap amunt, cap avall i d'esqueneta... pero res, allò no quallava ni a tirs. Puix yo estic ben humida, es queixava ella; i yo també pero l'amigueta fa coll de figa... ¿vols que ho deixem per a un altre dia?, va dir ella. Be, anem a sopar ans que es faça més fosc. I rosegant una tendreta fulla de col que els enchisava, els dos caragols s'adorgueren plàcidament.

Aureli López

PEPET EL BOVET

Durant els cinquanta, els qui estudiàvem en els Salesians del barri de Morvedre, fruïem de festa cada dijous per la vesprada. I sempre l'aprofitàvem per a anar al cine, be al Torreïel o al Majèstic, que eren els del veïnat. Nos reuníem la colla d'amics, ¡i al cine s'ha dit! Quan el triat era el Majèstic, s'apegava a roda un chicon de nom Pepet, que no tenia massa llums, per no dir que gens. Pero lo que sí tenia era ben depresa la lliçó que sa mare li donava: "*No vages pel carrer del Majèstic, que viu mala gent i et poden furta.*" Pero ell venia en nosatres, això sí, sense diners, per por a que li'ls furtaren. Sempre nos tocava pagar-li l'entrada, puix nos sabia mal. Pero un dia, que yo portava uns calçetins en la goma gastada, me'ls vaig menjar dins de les sabates. I li gastí una broma: "*Tenia raó ta mare. ¡M'han furat els calçetins!*" I ell, 'pobre bovet', exclama: "*¡Che mira, i sense llevar-te les sabates!*" La general carcallada fon de por, pero se nos tallà quan vérem que, buscant-se en la bojaca, tragué un fardet de billets, dient: "*Encara com a mi no m'han furat res.*" Ni qué dir que aquell dia fon l'últim que Pepet el Bovet nos acompanyà al cine.

Rafael Melià Castelló

CURSETS PER CORRESPONDÈNCIA

Els curssets de poesia valenciana donats per destacats poetes de Lo Rat Penat, la centenària Institució valenciana encarregada de difondre i defendre la cultura del nostre poble, han tingut tal èxit que han traspassat les fronteres de la nostra Comunitat, cridant l'atenció de la més prestigiosa empresa de cursos per correspondència d'Espanya.

Fins a tal punt els ha interessat conèixer el mecanisme d'eixe curs, que a l'últim que es va donar, la passada primavera d'hivern, en l'idea de conèixer en profunditat tant el contingut del temari com la forma de donar-lo, per a incorporar-lo a la seua extensa oferta, assistiren en qualitat d'alumnes les senyores Coves, Casa i Cabrera, fundadores i destacats membres directius de l'empresa de cursos per correspondència CCC.

Manolo Navarro

LA BECADETA

Per fi havia aplegat l'estiu, i en ell les meues ben mereixcudes vacances, les quals anava a passar vora la mar en un apartament més bonico que un sol, que llogava tots els estius. Pero hui clarejà molt diferent al restant dels dies, puix molt prontet aplegaren ma germana, el seu home i la meua neboda. Cinc anyets de pura dolçor. Me donà un abraç i un grapat de besets que no es paguen en res. Almorzàrem i charràrem de tot i, en aplegar l'hora de dinar, baixàrem al restaurant de Cento i nos ficàrem fins al... be... dinàrem be, ficant el punt i a banda ad eixe dinar una bona copeta. Per a baixar el dinar, nos quedàrem reposant-lo a la vora de la piscina i no passà molt de temps en que Morfeo m'agarrara sense cap problema i comencí una bona becadeta.

Passà un temps indeterminat quan de sobte sentia un dolor en les meues parts nobles que no sabia cóm definir, ¡mare meua quin dolor! Òbric els ulls de bat a bat mentrimentres les meues mans intentaven parar el dolor apretant els meus... sí això mateix. Mirí al meu voltant, anava a matar a qui ho haguera fet... quan la meua mirada tropeçà en la meua neboda que sostenia una raqueta de pimpom en la mà i no parava de dir, “Tio, he matat una aranya que t'anava a picar”... la mare que la... Mirí a les meues cames buscant l'aranya i ahí estava, viva i caminant més contenta que mai, inclús podia vore-la cóm es reia de mi.

Quan poguí de nou articular alguna paraula, li doní les gràcies i aní a buscar un got de gel en res, l'acompanyament per ad eixe gel ya el portava yo entre les mans.

Joan Benet Rodríguez Manzanares

LA ROSA

“Pilareta, Pepet: contempleu estes boniques roses. Boniques... i plenes d'espines també. Pero de la mateixa manera que de la rosa admirem la seua bellea i oblidem les seues espines, talment haureu de fer vosatros en la vida en comú que ara mampreneu. En els moments de debilitat, de tristea, de decepció en l'atre, recordeu la rosa, que mai deixarà de tindre espines, pero que sempre vos acompanyarà com la més fermosa i fragant de les flors...”

“Recorda la rosa...”, pensava Pepet, mentres Pilareta s'encabotava en tapar-li la visió del partit de fútbol. “Gos, més que gos”, cridava Pilareta, “en qué estaria yo pensant quan me casí en tu. ¡I baixa els peus de la taula!”. “La rosa, la rosa. Recorda la rosa...”, seguia repetint Pepet en les seues cavilacions, rememorant aquelles sàbies paraules... “¿Saps qué?”, exclamà finalment Pilareta. “Que me'n vaig a prendre café en les meues amigues. Avorrit, sompo, que em tens farta de tant de fútbol. Ahí te quedas.”

Pepet sentí la porta tancar-se. Somrient, pensà per última volta en *la rosa*, tragué el mòvil i cridà a un número de teléfon. Als dos segons, una veu femenina contestava la cridada:

-¿Sí, Pepet?

- *Rosa*, ya pots pujar. La meua dòna se n'acaba d'anar.

Òscar Rueda i Pitarque

CALENDARI D'ACTIVITATS per a lo que queda d'any

Setembre.- Dilluns 13. Tertúlia taller de prosa*

Llegiran Ricart Folgado i Francesc Blasco Úrios

Octubre.- Dijous 7

Homenage a XAVIER CASP

Aprofitant l'apertura oficial del carrer que la ciutat li dedica, acompanyarem a la família i recitarem uns versos commemoratius.

Dilluns 18. Tertúlia taller de prosa*

Llegiran Josep Cubells i Josep Furió

També per estos dies prevenim la presentació del Diccionari de la RACV.

Novembre

Dilluns 8, dimarts 9, dimecres 10 i dijous 11 a les 19, h**

XIX JORNADES DE L' AELLVA, dedicades als

LLITERATS VIAGERS, AVENTURERS I DESCOBRIDORS VALENCIANS.

El programa està ultimant-se. Recordem que serà en la Biblioteca Valenciana

(A on arriben distintes línees de bus)

Dilluns 15.- Tertúlia de teatre***

Llegirà Pepe Navarro

Divendres 19. SOPAR DELS ESCRITORS

El lloc canvia. Se celebrarà en Restaurant

“Monte Orandi” C/ Luz Casanova, 5

Hi haurà garaig per a qui el desige, entrada per Carrer Sagunt(Morvedre)

Decembre.- Dilluns 13. Tertúlia taller de prosa*

Llegiran Elena Casa i Aureli López

*Es celebren en el lloc social C/Alt, 64, a partir de les 20 hores.

. ** En Sant Miquel i els Reis.- *** En Paterna, Saló Capri

www.aellva.org C/ Alt, 64 46003 València.